

1. Stretnutie „Priateľov bl. Márie Celesty Crostarosa Dopoludnia 1. Časť. 9. 9. 2017 Kežmarok

Mária Celesta – Matka a priateľka

Tieto naše stretnutia pre všetkých, ktorí chcú prehĺbiť svoj duchovný život, ktorí sa cítia oslovení životom a slovami bl. Matky Márie Celesty sme nazvali stretnutiami „Priateľov bl. Márie Celesty“. Možno nie všetci sa cítite byť jej priateľmi, pretože skutočné priateľstvo sa rodí veľmi pomaly, vyžaduje istý čas... Ale myslím si, naša prítomnosť je určite vyjadrením túžby a otvorenosti na tento dar priateľstva, blízkosti...

Či ju poznáme alebo nie, je dôležité, aby sme mali aspoň malú túžbu poznať ju viac, pretože láska, blízkosť rastie aj skrze poznanie, a poznanie vedie k láske. A keďže priateľstvo sa buduje aj skrze vzájomné poznanie naše stretnutia budú aj o tomto jej poznaní. Či sa cítíme jej blízkymi priateľmi alebo nie, chcela by som zdôrazniť predovšetkým to, že ona je našou priateľkou. Či si to uvedomujeme alebo nie, pomáha nám, povzbudzuje nás. Je vždy on line – na každé naše zavolanie. Bl. Mária Celesta je našou priateľkou predovšetkým preto, že bola a je priateľkou Ježiša, je našou priateľkou, lebo už dosiahla plné spoločenstvo s Bohom v nebi. Ježiš sa jej takto prihovára: „*Ja som tvoj skutočný, dokonalý a milovaný priateľ...Rovnako aj ty buď mojou vernou priateľkou.*“ (Rozhovory duše s Ježišom, str. 114)

Druhý vatikánsky koncil vo svojej dogmatickej konštitúcii Lumen gentium (Svetlo národov) takto hovorí o nich a o našom vzájomnom prepojení s našimi bratmi a sestrami, ktorí už dosiahli zjednotenie s Bohom: „*Spoločenstvo so svätými nás spája s Kristom, z ktorého ako z prameňa a hlavy prúdi všetka milosť a život Božieho ľudu. Preto je naozaj správne, aby sme mali v obľube týchto priateľov a spoludedičov Ježiša Krista, ako aj našich bratov a význačných dobrodincov, a vzdávali za nich Bohu povinné vdaky, aby sme „ich vzývali a utiekali sa o ich orodovanie, pomoc a ochranu, a tak dosiahli Božiu priazeň skrze jeho Syna Ježiša Krista, nášho Pána, ktorý je náš jediný Vykupiteľ a Spasiteľ.*“ *Lebo každý opravdivý prejav našej lásky k svätým je svojou povahou zameraný na Krista a v ňom má svoj cieľ, pretože on je „koruna všetkých svätých“; a skrze neho smeruje k Bohu, ktorý je obdivuhodný vo svojich svätých a v nich je oslávený.*“ (LG 50)

18. júna 2016 sme s veľkou radosťou prežívali blahorečenie našej zakladateľky a prvej redemptoristky bl. Márie Celesty Crostarosa. Jej liturgická spomienka bola stanovená na 11. september. Mária Celesta bola a je pre nás priateľkou a sestrou, ale po blahorečení sa jej „poslanie“ rozširuje a nadobúda ešte väčšie rozmery.

Veríme, že v nebi je veľmi veľa svätých, veľa svätých poznáme, uctievame si ich, prosíme o ich orodovanie a pomoc. Každý z nás by mohol povedať o takých „svojich“ svätých, blízkych priateľoch. Ale zástup svätých, ktorých nepoznáme je oveľa, oveľa väčší. A keď Cirkev niekoho vynesie na oltár – je to veľmi významná vec, pretože vieme, že nie každý ktorý sväto žil je uctievaný ako svätý. Čo teda nám chce Boh povedať skrze tento fakt, že Mária Celesta, talianska mníška z 18. storočia žijúca v klauzúre, dlhé roky neznáma je 18. júna v r. 2016 vyhlásená za blahoslavenú. Áno, redemptoristky, ktoré sú jej duchovnými dcérami sa dočkali, že sa konečne môžu verejne modliť k svojej Matke a prvej redemptoristke. Iste, je to pre našu rehoľu a tiež pre redemptoristov veľká česť, uznanie... Avšak, keby sme iba takto hľadeli na to, je to príliš málo, Cirkev nesvätořečí automaticky každého zakladateľa.

Tým, že Cirkev blahorečila Máriu Celestu povedala, že táto žena je svetlom pre ľudí dnešných čias, nie je už iba „pre nás“, je Cirkvou daná celému Božiemu ľudu, ako spoľahlivá a dôveryhodná pomocníčka na ceste za Kristom! Priateľstvo s ňou nás približuje ku Kristovi, nás spája s Kristom...

Ak nás Cirkev vyzýva, „*aby sme mali v obľube týchto našich priateľov, vyzývali ich a utiekali sa o ich orodovanie, pomoc a ochranu,*“ je to prejav jej materskej starostlivosti o každého z nás. „*Boh je vo svojich svätých oslávený,*“ a oslávený je aj tým, že s vierou a otvoreným srdcom prijímame milosti, ktoré nám chce dať skrze tých, ktorí sa jeho láske úplne odovzdali!

Mária Celesta odovzdala svoj život Ježišovi a určite nie s tým zámerom, že chce byť známa a slávna vo svete. Jej vzorom bola predovšetkým Panna Mária o ktorej píše, že „*bola pred svetom skrytá a malá vo vlastných očiach, pokorná, nedbajúca o ľudský obdiv avšak veľká v Božích očiach (por. med. na advent str. 20. 24).*“

Mária Celesta sa odovzdala Bohu, jemu zasvätila svoj život. Benedikt XVI hovorí, že: „*Zasvätiť sa znamená odovzdať sa do Božieho vlastníctva. Tento čin pozostáva z dvoch navzájom sa dopĺňajúcich prvkov: na jednej strane vyňať zo spoločných vecí; oddeliť od bežného životného spôsobu človeka, aby bol celkom darovaný Bohu; na druhej strane toto oddelenie, tento presun do Božej sféry, nesie v sebe najhlbší význam poslania: človek, práve preto, že sa daroval Bohu, jestvuje „pre“ druhých a venuje sa druhým. Je posvätený ten, kto ako Ježiš, je oddelený od sveta a patrí Bohu vzhľadom na úlohu, ktorú dostal a práve preto je naplno k dispozícii všetkým.*“ (Benedikt XVI, generálna audiencia 25.1. 2012)

Práve preto, že sa úplne darovala Bohu, Boh ju daroval druhým ako sprievodkyňu, ako matku, ako pomocníčku na ceste spásy. Ježiš jej už v prvých rokoch jej rehoľného života povedal tieto slová:

- „*Chcem ťa urobiť matkou mnohých duší, ktoré chcem tvojim prostredníctvom spasiť.*“ (Autobiografia, str. 78)

Ona sama vo svojej autobiografii píše, že tomu vôbec nerozumela, nechápala. Ježiš si vyberá tých, ktorých sám chce. Povolanie nemali na túto Božiu voľbu žiaden vplyv. „*Nevyhrali konkurz krásy ani žiadnu vedomostnú súťaž.*“ Ježiš je vo svojej voľbe slobodný, neriadi sa ľudskými ohľadmi ani sympatiami, žiadnymi konexiami. A toto Ježišovo „chcem“ vyjadruje, že tento dar si ničím nezaslúžila.

Všimnime si povolanie dvanástich apoštolov v Markovom evanjeliu. Tam tiež zaznie Ježišovo „chcem.“

„Povolal k sebe tých, ktorých sám chcel.“ (Mk 3,13)

Ježiš začína vyvolávať zo zástupu tých, ktorých si vybral na učeníkov. Slovné spojenie „povolal k sebe“ rezervuje Marek v svojom evanjeliu len pre Ježiša. V Markovom evanjeliu má podobný význam ako v Starom zákone; môže označovať povolanie alebo náboženský úrad. Vyjadruje myšlienku podriadenosti. Takýmto spôsobom Marek zdôrazňuje *vznešenosť, suverenitu a úplnú slobodu* voľby, ktorú Ježiš urobil. Zdôrazňuje aj nezaslúženosť daru. Všimnime si, že učeníci sú vyvolaní zo zástupu, ktorého sú súčasťou, na jednej strane je to zástup plný silných, prudkých túžob, ktorý tlačí na Ježiša a chce sa ho dotknúť. A na druhej strane je to zástup ľudí chorých, hriešnych, trápených zlými duchmi. Marek chce, aby sme uvideli, koho Ježiš vyberá a aká nezištná je táto voľba, ktorá nezáleží od človeka.

Človek nemá v sebe nič, čím by si zaslúžil na Ježišovu voľbu. Marek píše, že Ježiš si privolal tých „ktorých sám chcel.“ Musíme sa nutne pozastaviť na výraze „sám chcel.“ Slovo „chcel“ nás uvádza do tajomstva tejto Ježišovej túžby. Povolal tých, ktorých „sám chcel“, znamená aj „po ktorých túžil“, „ktorých miloval.“ Forma slovesa, ktorú Marek používa zdôrazňuje intenzitu citov, hlbokú intimitu a lásku k vyvoleným.

Kardinál Martini vysvetľuje, že ide o vyjadrenie, ktoré v hebrejčine znamená: „tých, ktorých si vyhlíadol v srdci.“ Vyjadruje teda vzťah hlbokého priateľstva, lásky ktorú nosil v srdci. (porov. Ž 21, 9 a 40, 12; 1 Kr 10, 9) Stojíme pred mimoriadnym tajomstvom. Ježiš si vyberá tých, ktorých si „vyhlíadol v srdci“, ktorých „nosil v srdci.“ Bolo by dobre dodať, že Marek tiež sugeruje, že voľba sa neuskutočnila v tejto chvíli. To sa udialo už skôr a teraz sa len vyjavilo. Pripomíname si ako Lukáš zapísal, že to bolo plodom jeho celonočnej modlitby. (porov. Lk 6, 12)

Vyvstáva nám z toho otázka: Od kedy ich „sám chcel“? Od kedy po nich „túžil“? Odkedy „si ich vyhlíadol v svojom srdci“? Odpoveď hľadáme vo Svätom písme.

- „Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal všetkým nebeským duchovným požehnaním. Ved' v ňom si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske; On nás podľa dobrotivého rozhodnutia svojej vôle predurčil, aby sme sa skrze Ježiša Krista stali jeho adoptovanými synmi.“ (Ef 1, 3 – 5)

Prejdime teraz do Starého zákona, z ktorého určite čerpal aj sv. Pavol. Toto napísal prorok Izaiáš:

- „Pán ma povolal od lona, od života mojej matky spomínal mi meno...“ (Iz 49, 1)

A ešte prorok Jeremiáš:

- „Pán prehovoril ku mne takto: „Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, skôr, než si vyšiel z lona, zasvätil som ťa, za proroka pre pohanov som ťa ustanovil.“ (Jer 1, 4 – 5)

Čo mi hovorí Božie slovo? Odkedy Ježiš nosí vo svojom srdci tých, ktorých si privolal k sebe? Už pred stvorením sveta! Prv než ich matka nosila pod svojim srdcom, on ich už nosil vo svojom! Čo to znamená? To znamená, že *dar povolania predchádza dar života*. Môžeme povedať: nie preto som povolaný, lebo žijem. Ale žijem preto, lebo som bol vybraný „v ňom pred stvorením sveta“. Vyvolený v ňom, v Ježišovi. Kým? Od koho Ježiš dostáva vyvolených? Pavol napíše: „Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista...“. Tak teda Šimom, Ondrej, Ján, Jakub, Matúš, Mária Celesta aj ja môžeme povedať: „Otec si nás vyvolil od večnosti, pred stvorením sveta! Ježiš si nás vyhlíadol v srdci ešte pred stvorením sveta. Dostal nás od Otca.“ Dobré je si pripomenúť Ježišovu modlitbu za učeníkov. Keď sa rozpráva s Otcom niekoľkokrát opakuje: „Tvoji boli a, dal si ich mne (...) sú tvoji.“ (Jn 17, 6, 9)

Nezaslúžená, suverénna voľba z Ježišovej strany, hoci sa udiala ešte pred stvorením sveta očakáva rozhodnutie zo strany povolaných. Povolanie si vyžaduje rozhodnutie ale tiež treba povedať, že je to proces. Tak ako apoštoli, ako Mária Celesta tak aj my naše povolanie, naše poslanie na tomto svete odkrývame postupne.

Ježiš Márii Celeste povedal:

„**Chcem** ťa urobiť matkou mnohých duší, ktoré **chcem** tvojim prostredníctvom spasiť.“ (Autobiografia, str. 78) Ale toto Božie „chcem“ čakalo na slobodnú odpoveď vyplývajúcu z lásky, na ľudské „chcem.“

Bl. Mária Celesta nám bola Ježišom daná za našu matku, on chcel aby sa stala matkou mnohých duší, ktoré chcel aj jej prostredníctvom spasiť. A teda naše prijatie jej ako našej matky je vyplnením Jeho vôle, je prijatím jeho daru!!! Je preukázaním vďačnosti a lásky Darcovi. Každý dar je vyjadrením vzťahu darcu voči tým, ktorým tento dar dáva, ak teda nám dáva na našej ceste Máriu Celestu ako našu matku, my skrze jej prijatie zakúsime v našom živote jeho spásu, jeho prehojnú lásku!

Prizrime sa ďalšiemu Ježišovmu „chcem“ ktoré nám hovorí o jej povolaní:

- „Pán mi ukázal lúbeznú cestu, ktorá viedla zo zeme do neba a ktorá bola na začiatku trnistá a plná krížov. Na konci sa však stala nesmierne jasnou a nádhernou cestou, takže sa mi zdalo, že som uzrela nebo. Po tejto ceste som nekráčala, ale letela nesená Božou mocou a sprevádzali ma mnohé vyvolené duše, ktoré išli za mnou. Pochopila som, že sú to duše, ktoré s mojou pomocou budú spasené. Pán mi povedal, že si mnou **chce** poslúžiť pri mnohých dielach na spásu duší.“ (Autobiografia, str. 192)

Toto slovo Matka dostala neskôr, vo veľmi ťažkom období svojho života. Odchádza z kláštora proti svojej vôli. Čo tak veľmi vyvstáva z oboch textov, je Ježišovo „chcem“ a jeho túžba, aby mnohé duše zakúsili jeho spásu. Ako refrén to zaznieva nielen v autobiografii ale aj v iných jej dielach, zvlášť v „Rozhovoroch duše“. Matka Mária Celesta nikdy nevnímala svoj život s Ježišom ako život odtrhnutý od iných. Môžeme o nej povedať, že mala skutočne jeho srdce otvorené pre všetkých. Či skôr treba povedať, že to Ježiš ju voviedol do svojho srdca a naučil ju milovať tých, ktorých on miluje.

- „Pretože som tvoj ženich, zasnúbila si sa s láskou a s dobrotou. Teraz **chcem**, aby si sa zasnúbila aj s láskou k mojim dušiam, v ktorých moja dobrota nachádza zalúbenie.“ (Rozhovory duše s Ježišom, str. 23)
- „Pozývam do môjho srdca a túžobne ťa očakávam. **Chcem**, aby si sa v ňom zasnúbila so všetkými dušami, ktoré sú v mojej Cirkvi, ako aj s tými, ktoré ešte nie sú v jej lone. Túžim, aby si ich milovala rovnakou láskou, akou ich ja vrúcne milujem. A podobne ako ja som myslel viac na nich, než na seba, kým som bol na svete, tak isto aj ty - nemysli už na seba, ale na spásu duší, ktoré tak veľmi milujem.“ (Rozhovory duše s Ježišom, str. 38)
- „Povolávam ťa, milovaná duša, lebo ťa **chcem** zaodieť do mojej dokonalosti, a tak sa staneš mojou nasledovníčkou a ja budem žiť na svete životom lásky, prebývajúc v tvojom strede.“ (Rozhovory duše s Ježišom, str. 46)
-
- „Som tvoj Ježiš, zavretý v malej cele tvojho srdca; **chcem** v nej prebývať naveky, lebo som tvoj život.“ (Rozhovory duše s Ježišom, str. 78)
- Pán povedal: „Ja **chcem** byť tvoj vodca, ja ťa **chcem** viesť. Nehľadaj nikoho iného iba mňa, ja budem tvoj učiteľ, nemiluj žiadne stvorenie, iba mňa.“ Zakúsila som takú

vnútornú útechu, že som bola akoby mimo seba, celá ohromená. Vtedy mi bolo po prvýkrát dané vnútorné videnie (Aubiografia, str. 34).

- Inokedy si sa na mňa obracal nežnými slovami a vyzýval si ma k láske k tebe: „*Miluj iba mňa samého. Ja som tvoj vodca. Dúfaj vo mňa, a nie v ľudí. Vybral som si ťa za svoju nevestu. Chcem, aby si bola čistá a nevinná.*“ (Autobiografia, str. 42)

Otázky na osobnú modlitbu a zamyslenie:

1. Naša blahoslavená Matka Mária Celesta nazýva Ježiša svojím *Pánom, Kráľom, Ženíchom*, svojou *Láskou*, svojím *Priateľom*... - **kým je Ježiš pre Teba?**
2. Matka Celesta už od detstva osobne prežívala Božiu blízkosť a Jeho lásku. Bola si vedomá toho, že je Bohom povolaná.
Uvedomuješ si, že aj Ty si povolaný(á)? Si si aj Ty vedomý(á) toho, že žiješ preto, že Ťa Ježiš povolal, že Ťa povolal k životu, že Ťa povolal k vzťahu s Ním, k vzťahom s bratmi, sestrami, manželom, manželkou, deťmi...?
3. **Vnímaš, cítiš, prežívaš Božiu lásku vo svojom živote? Uvedomuješ si Jeho blízkosť, to, že nachádza AJ V TEBE svoje zaľúbenie?**